МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара
Юридичний факультет
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ
Юридичний факультет
Юридична клініка Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара
Координаційна рада молодих юристів при Головному управлінні юстиції у Дніпропетровській області
Ліга студентів Асоціації правників України

СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ І ПРАВА В УКРАЇНІ ОЧИМА СТУДЕНТІВ

МАТЕРІАЛИ

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

12 березня 2010 року

м. Дніпропетровськ

Редакційна колегія:

Грабильніков А. В. *(відповідальний редактор), заступник декана з наукової роботи та міжнародних зв'язків юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, доцент, кандидат юридичних наук*

Трескін Д. О. *(відповідальний редактор), голова Студентського наукового товариства Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, голова Дніпропетровського осередку Ліги студентів Асоціації правників України, член Координаційної ради молодих юристів при Головному управлінні юстиції у Дніпропетровській області, студент юридичного факультету*

Соколенко О. Л., *завідувач кафедри адміністративного та кримінального права юридичного факультету, директор юридичної клініки Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, доцент, кандидат юридичних наук*

Осипенко Д. М., *старший викладач кафедри адміністративного та кримінального права юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара*

Сахарук І. С., *викладач кафедри приватного права Фінансово-правового коледжу, аспірантка кафедри трудового, земельного і екологічного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, магістр права*

Одукалець С., *студентка магістратури юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара*

Шевченко Н., *студентка магістратури юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара*

Ліннік Т., *студентка 5-го курсу юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара*

Рибіна О., *студентка 5-го курсу юридичного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара*

Видається в авторській редакції. Редакційна колегія не завжди поділяє погляди, думки, ідеї авторів та не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих авторами для публікації.

Сучасний стан і перспективи розвитку держави і права в Україні очима студентів: Матеріали Всеукраїнської студентської наукової конференції / За заг. ред. А. В. Грабильнікова та Д. О. Трескіна. – Д., 2010. – 288 с.

У виданні зібрані тези доповідей учасників Всеукраїнської студентської наукової конференції «Сучасний стан і перспективи розвитку держави і права в Україні очима студентів», які містять дослідження з загальнотеоретичної юриспруденції та з основних галузей права і юридичної науки: конституційне, адміністративне, цивільне, господарське, трудове, земельне, екологічне, кримінальне та міжнародне право.

Розраховано на науковців, викладачів, аспірантів, студентів юридичних ВНЗ, а також буде корисним для всіх, хто цікавиться питаннями вдосконалення законодавства України.

© Юридичний факультет
Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, 2010

розвитку фізичної культури та спорту, створенню відповідних структур із координації у сфері фізичної культури та спорту [3, ст. 59-76].

Отже, бачимо – навіть вищеподаних факторів достатньо для виділення спортивного права в окрему галузь права, до того ж наразі в усьому світі спортивне право досить стрімко розвивається і дискусії щодо доцільності його виділення вже більше як 20 років тому припинилися. В Україні, як і в більшості пострадянських країн, навпаки, дискусії з цього приводу не вщухають. Також обов'язково має бути визначено місце спортивного права як самостійної комплексної галузі в системі національного права та його співвідношення з іншими галузями права.

Перелік використаних джерел та літератури

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - № 30. – Ст. 42. **2.** Бордюгова Г. Ю. Місце спортивного права в національній правовій системі // Право України: юридичний журнал / Міністерство юстиції України; Конституційний Суд України та інші. – Київ, 2009. – № 3. – С. 144-148. **3.** Захарова Л. И. Международное спортивное право: понятие, структура, принципы // Международное право: научный журнал / Российская ассоциация международного права; Российский университет дружбы народов. – Москва, 2009. – № 2 (38). **4.** Забара С. Поняття та особливості методів спортивного права України // Підприємництво, господарство і право: науково-практичний, господарсько-правовий журнал / Інститут приватного права і підприємництва АПрН України та інші. – Київ, 2008. – № 11. – С. 141-144.

Науковий керівник: Цвєткова Юліана Володимирівна, кандидат юридичних наук, доцент кафедри теорії та історії держави та права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА МІСЦЕ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ В СФЕРІ СПЛАТИ ПОДАТКІВ

Павлюх Ольга Анатоліївна
старший викладач юридичного факультету
Національного університету Державної податкової служби України

Актуальною на сьогодні є проблема застосування такого методу управлінської діяльності, як адміністративного примусу, який є невід'ємною складовою системи методів державного управління суспільством. Вказаний метод відноситься до найбільш жорстких засобів впливу, тому в діяльності органів управління та їх посадових осіб примус застосовується, як правило, у поєднанні з іншими управлінськими прийомами. Також метод примусу визнаний авторитарним, однак, незаперечним є той факт, що на сьогодні немає жодної держави, яка б не використовувала його як найнеобхідніший засіб управління своїми справами, в тому числі, і в сфері оподаткування.

Дуже часто, в наукових джерелах, метод адміністративного примусу розглядають як один з видів державного примусу, який традиційно застосовується на загально визначених позиціях захисту сформованих державою правовідносин і забезпечення неухильного й точного виконання юридичних норм конкретної галузі права.

Так, відмінності, що існують між галузевими нормами і тими, які складаються під їх впливом зумовили розбіжності в характері й особливостях державних примусових заходів залежно від тієї чи іншої правової галузі. Внаслідок цього види державного примусу прийнято розглядати як явища, похідні від існуючих галузей права і властиві цим галузям правопорушення та диференціювати згідно з існуючими правовими галузями, а саме: кримінальний примус, цивільно-правовий примус, адміністративний примус.

Звертаючи увагу на взаємозв'язки галузей права і видів примусу слід наголосити на тому, що галузей права є значно більше, ніж видів державного примусу. Все це можна пояснити двояко: з одного боку, появою в матеріальній сфері права комплексних галузей (економічне, житлове, податкове, банківське, морське, митне тощо), які розглядаються в сучасній науці як повноцінні, хоч і специфічні. Очевидно, даний процес свідчить про результативність розвитку права і сприяння перетворенню його в об'ємну поліструктурну систему. В цьому розумінні наявність у системі права матеріальних комплексних галузей є ознакою її вдосконалення й достатньо високої інтенсивності регулювання суспільних відносин, а отже, й рівня розвитку. З іншого, — відсутністю соціальних, а як наслідок і правових передумов збільшення різноманітності примусових заходів захисту правових відносин. Держава не бачить необхідності у конструюванні нових видів примусу, а використовує і вдосконалює уже існуючі. Її інтереси перебувають у площині підвищення їх ефективності аж до повної реалізації принципу невідворотності покарання за скоєне правопорушення як в сфері оподаткування, так і в інших.

Таким чином, можна узагальнити, що серед усіх видів примусу найбільшою питомою вагою, високою мобільністю і здатністю адаптуватися до конкретних умов і потреб держави виділяється адміністративний примус.

Так, Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, О. В. Дьяченко визначають адміністративний примус як систему засобів психологічного або фізичного впливу на свідомість і поведінку людей з метою досягнення чіткого виконання встановлених обов'язків, розвитку суспільних відносин у межах закону, забезпечення правопорядку і законності [1, с. 164]. С.Г. Стеценко під адміністративним примусом розуміє вид державного примусу, що застосовується відповідними державними органами (посадовими особами) до фізичних та юридичних осіб з метою запобігання правопорушень та притягнення винних до відповідальності [2, с. 179-180].

Т.О. Коломоець говорить про адміністративний примус як про особливий різновид державно-правового примусу, тобто про визначені нормами адміністративного права способи офіційного фізичного або психологічного впливу уповноважених державних органів, а в деяких випадках і громадських організацій, на фізичних та юридичних осіб у вигляді особистих, майнових, організаційних обмежень їх прав, свобод та інтересів у випадках вчинення цими особами протиправних діянь (у сфері відносин публічного характеру) або в умовах надзвичайних обставин в межах окремого адміністративного провадження в справах про правопорушення, притягнення винних осіб до відповідальності, попередження та локалізації наслідків надзвичайних ситуацій [3, с. 137].

Щодо ознак адміністративного примусу, то більшість авторів до них відносять такі: 1) офіційний, владний характер; 2) виступає як об'єктивно необхідний метод, цілеспрямований спосіб поведінки, набір певних дій і засобів; 3)множинність та розмаїття суб'єктів застосування; 4) численність осіб щодо яких його можна застосовувати; 5) відсутність службового підпорядкування; 6) специфіка юридико-

фактичних підстав для застосування; 7) багатоаспектна цільова спрямованість; 8) багатоваріантність зовнішніх форм прояву; 8) примусовий та правовий характер.

Отже, підсумовуючи все вище викладене, можна стверджувати, що адміністративний примус — це владне, здійснюване в односторонньому порядку і в передбачених правовими нормами випадках застосування від імені держави до суб'єктів правопорушень, по-перше, заходів попередження правопорушень, по-друге, запобіжних заходів щодо правопорушень, по-третє, заходів відповідальності за порушення нормативно-правових положень.

Перелік використаних джерел та літератури

1. Адміністративне право України: Підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін.; За ред. Ю. П. Битяка. – К.: Юринком Інтер, 2006. – 544 с. 2. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник. – Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: Атіка, 2009. – 624 с. 3. Адміністративне право України: Підручник / За заг. ред. Т. О. Коломоєць. – К.: Істина, 2009. – 480 с.

Науковий керівник: Забарний Григорій Григорович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін юридичного факультету Національного університету Державної податкової служби України

СУЧАСНИЙ КОНЦЕПТ ВОЖДИСТСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Прилуцька Вікторія Ігорівна
студентка 5 курсу юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Слід вказати, що в Україні теперішня українська внутрішньополітична нестабільність, високий рівень корумпованості підривають авторитет влади, вона втрачає легітимність при фактичній легальності, тобто відповідності формальним законам держави. Зазначена обставина створює передумови для появи такої влади, яка мала б авторитет. Це робить можливим утвердження авторитарного вождистського режиму, що обумовлює актуальність дослідження. Авторитарний вождистський режим може бути встановлений і легалізований механізмом демократії з подальшою зміною чинних в державі законів у відповідності до волі народу.

Мета дослідження - обґрунтувати окремі аспекти концепції авторитарної вождистської держави як контамінації народовладдя і авторитаризму.

Авторитарна вождистська держава – це народна диктатура, яка утверджується в умовах однопартійного політичного режиму, світоглядної ідеологічної концепції пріоритетності прав народу над усіма іншими. Єдина ідеологія – це те, що партія втілює в своїй сутності, в своїх основних поглядах і в своєму впливі; це є світогляд, який не задовольняється вирішенням поточних проблем, а намагається через століття до втілення і довгострокового збереження для народу народного суспільства в поєднанні з відповідними народному сприйняттю принципами.

Фундаментальною ідеєю концепції пріоритетності прав народу є побудова народного суспільства. Саме виходячи з цієї концепції повинна будуватися вся система права і обґрунтовуватися поняття, система і напрями розвитку права. Авторитарна вождистська держава черпає свій авторитет із підтримки народу. А головний вождь виступає центром тяжіння і рівноваги системи управління, але не є

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1
ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА, КОНСТИТУЦІЙНЕ І АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

Анохіна М. О. Проблеми інформаційної політики в Україні 3
Багінська Ю. О. Адміністративна відповідальність іноземців 5
Бездухан І. А. Проблема правомірності розголошення медичними працівниками лікарської таємниці 7
Березовська Н. П. Проблемні питання соціальної природи та правового змісту державного управління 8
Берус І. О. Судова влада України: основні проблеми правового регулювання 10
Биканова А. В. Національні засоби правового захисту прав людини в Україні 12
Василюк В. М. Проблеми виконання рішень Європейського Суду з прав людини в Україні 14
Вихляєв М. Ю. Особливості адміністративно-правового регулювання діяльності професійних правничих громадських організацій в Республіці Білорусь 16
Гнат Ю. В. Іноземний досвід щодо контролю за дотриманням законності в державному управлінні 17
Даніч О. В. Інформаційне забезпечення діяльності органів державного управління 20
Демченко І. С. Загальна характеристика сучасної концепції місцевого самоврядування в Україні 21
Казачук І. В. Судова система в Україні: проблеми реформування 23
Ковальова-Слуцька В. О. Місто Миколаїв у системі земського самоврядування 25
Ковирєв А. В. Виборча системи України: правові проблеми реформування 27
Корсун Г. С. Характеристика предмета адміністративного права України 29
Латиш К. В. «Мораторій мовчання» під час проведення передвиборчих кампаній в Україні та закордоном 31
Маценко Н. І., Єлісєєва М. В. Право на одержання кваліфікованої юридичної допомоги 33
Мельник І. В. Правове регулювання підготовки докторів наук у Республіці Франція 35
Охотенко Д. О. Спортивне право – як комплексний, міжгалузевий інститут права 36
Павлюх О. А. Поняття, ознаки та місце адміністративного примусу в сфері сплати податків 38
Прилуцька В. І. Сучасний концепт вождистської держави 40
Приходченко Б. В. Право людини на життя та позитивні обов'язки держави 42
Рибіна О. Ю. Світовий досвід вирішення мовної проблеми конституційним способом 44
Римар Я. П. Заходи адміністративного впливу, що застосовуються до неповнолітніх 45
Речкина Д. О. Проблема Курильских островов в международном праве 47
Сбоева А. И. Может ли индивидуализированное общество стать гражданским? 50
Тализіна Я. О. Становлення української державності після розпаду СРСР через призму інституту визнання в міжнародному праві 51
Ткаченко Д. В. Держава як суб'єкт конституційної відповідальності 53
Токовенко І. В. Інститут передвиборчої агітації та народовладдя: правові та політичні протиріччя 55
Хараїн І. І., Улько С. С. Щодо прилеглої зони в Україні 57
Хорольська К. Б. Причини деформації екологічної правосвідомості: філософсько-правове дослідження 59
Шершун К. П. Колективний суб'єкт як суб'єкт адміністративного порушення 61